

DEBRECZEN

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 ft. Negyed évre 2 ft 50 kr.
Fél évre 5 „ Egyes szám — „ 5 „
Előfizetési pénz s minden közlemény:
főpíacz, VECSEY-ház, földszint a szer-
kesztőségbe bérmentve küldendők.

Előfizethetni helyben:
TELEGDI K. LAJOS és ifj. CSÁTHY
KAROLY könyvkereskedésben és a
szerkesztőségben. Egyébutt a postahiva-
talok útján.

Hirdetési díj:

Négy hasábos petitorért 5 kr.
Nagyobb terjedelmű, mint szintén több
izbeli hirdetések, alkú szerint a
legolcsóbb árért.
Bélyegdíj: minden beíratásért külön
30 kr.
„Nyilt-tér”-en megjelenő közlemény
minden petit sora 15 kr.
Négy vagy bérmentetlennel beküldött
kéziratok nem vétetnek tekintetbe. —
Ugyiszintén kéziratosok nem adhatnak
vissza.

Árnyék	Utól-ó árfo'yam	
	pénz	árú
ker. bank.	103.—	103.50
kos. föld.int.	102.—	102.25
br. zék, v.	94.50	95.—
1864 ki b.	94.50	95.—
v. (özü-t)	103.—	—
e-épület	95.50	96.—
182.50	183.50	—
40.50	41.—	—
16.—	17.—	—
40.75	41.50	—
5.56	5.57	—
9.31	9.32	—
9.31	9.32	—
57.35	57.35	—
57.30	57.35	—
96.90	97.10	—
46.60	46.65	—
46.40	46.45	—
117.30	117.40	—
117.50	—	—
361.—	—	—
164.—	—	—
363.—	—	—
116.—	—	—

Debreczen, január 11.

Midőn az egész Európában szélesedő uralkodik, midőn a hatalmak távol tartják magukat még a háboru gondolatától is, Ausztria-Magyarország háborút, még pedig fegyveres háborút folytat saját alattvalói ellen.

A dalmátok újlag fellázadtak, s támogattak a nem régen occupált hercegovinaiak s a szomszéd montenegróiak által.

Ausztriabao szokássá vált — s fájdalom nálunk is lábra kapott — azokat is, kik szabadságukat védik, mint egykor a boszniaiakat és hercegovinaikat, azokat is, kik a törvény ellen fellázadnak, egyformán rablóknak nézni és nevezni, és sem az osztrák és magyar kormány politikuskok, sem az osztrák teljhatalmu cs. hadparancsnokság nem bírván a helyzet tiszta átnézetével, arra ébrednek fel, hogy a képzeletben csak rablóknak nézett ellenség ellen már rendes hadjáratot kell folytatni, s az ezredeket nyakra főre kell rendelni a rablók elnyomására.

Bosznia és Hercegovina elfoglalását azzal indokolta a kormány, hogy az védpaizsa lesz Magyarország, s ime onnan nyerik támogatásukat Ausztria elégtelen polgárai is.

Bosznia és Hercegovina bérczei igaz paizsul szolgálnak, de nem Ausztriának, hanem Ausztria ellenségeinek.

„Amilyen mértékkel mértek, olyan mértékkel mérnek”, azt mond-

ja az irás. Midőn az orosz-török háboru kilátásba helyeztetett, Ausztria-Magyarország vállalta magára Boszniát és Hercegovinát törvényes ura a szultán ellen fellázítani, s az elégtelen bosnyákokat a török szultán tiltakozása dacára is Ausztriába és Magyarországra csődíteni; és ime most Ausztria tiltakozik, hogy montenegrói határon ne bocsájtassanak át az osztrák elégtelenek, s mit tesz Montenegro? A tükröt tartja Ausztria elé, melyből azt a tanulságot vonhatja ki, hogy a mit ő tett a bosnyákokkal, Montenegro ugyanazt teheti és teszi a dalmátokkal.

Vér és milliók fognak ismét áldozatul hozatni, mely nyomni fogja Magyarország vállait is, holott a fellázadtak határozottan az osztrák császár alattvalói. Ha a magyar korona területén békéltenség mutatkozik, az arra fordított költségek csupán csak Magyarország számlájára iratnak, ellenben ha Ausztriában ellenszélülések történnek, az arra tett kiadások a közös pénztár által fedeztetnek.

Kik a közügyet megteremtették, gondolhattak volna a következményekre is, s a kik a közügy apostolai, figyelembe vehetnék Magyarország érdekeit is. Magyarország érdeke nem követeli, hogy mindenütt ő tollasék előre gyűlölet tárgyául az idegen népfajoknak; Magyarország érdeke nem kívánja, hogy vére és pénze idegen érdekeknek szolgáljon rendelkezésére, Magyarország érdeke azt kívánja,

hogy mi ne avatkozzunk Ausztria belügyeibe, s pénzünket ne a dalmátok és bosnyákok lecsendesítésére fecséreljük, hanem minden garasunkat hazánk javának előmozdítására, s rossz kormányok által kicsigázott ereje helyrehozására fordítsuk.

— Abauj és Tornamegyék egyesítése tárgyában a két megye főbb hivatalnokai tegnap Darvas Imre főispán elnöklété alatt értekezletet tartottak, hogy megbeszéljék azon módokat, a melyekkel Tornamegye Abaujmegyébe kebeleztesse, és hogy a ma délelőttre egybehívott megyei közgyűlés elé kész tervvel léphessenek. Az értekezleten Tornamegye részéről megjelentek: Kóós József alispán, Stoller József főjegyző, Soltész Gábor szolgabíró és Lükő Géza orsz. képviselő.

— Senyei Pál báró egészsége teljesen helyreállott. Mindamellert nem vesz részt az activ politikában, úgy, hogy teljes visszavonulása, sőt a képviselőségtől való lemondása is valószínűnek tekinthető. Hasonló hírt közölnek gr. Apponyi Albebről is, ki tudvalevőleg legközelebb hosszabb időt töltött családjá és Senyei báró körében.

— Az országgyűlés ülészaka ma nyílik meg. A képviselők nagyrésze már fent van. A költségvetési vita előreláthatólag nagyon élénk és heves lesz.

Napi szemle.

Január 11.

(—*) A vas megyei függetlenségi párt mozgalmát pártlapjaink örömmel üdvözlők, és kifejezik azon óhajukat, vajha az or-

szág többi részében is már most mozognak pártunk, s ne csak akkor szoritáná a dolgot, mikor már az idő is kevés.

A nap főeseményét képezi a mind nagyobb merveket öltő mozgósítás. Egymásután érkeznek a táviratok, hogy itt is, amott is rendeletet kaptak a csapatok utra készen állani, vagy indulni Dalmácia felé. A már eddig közölt hírekhez pótlólag felelmitjük, hogy a Prágában állomásozó Philippovics ezred parancsot kapott, hogy Dalmáciába indulásra készen legyen. A Salzburgban állomásozó 34-ik számú vadászászlóaljat szintén Dalmáciába mozgósították. Eddig a következő csapatok indultak Dalmáciába: A 34. vadászászlóalj (Salzburg), a 26. sorozad s a 12. tüzérezred egy útege, a pólai Aleman és a budapesti Schmerling; ezeken kívül a prágai Philippovics-ezred minden órában várja az indulási parancsot. Az olmtúzi 3-ik ezred Hercegovinába megy.

A német államesiny világszerte nagy felháborodást kelt.

Az összes magyar lapok Vilmos császár január 4-iki alkotmányértő rendeletével foglalkoznak, s indignálódiak felette mindenik. A bécsi sajtó nyilatkozata is kárboztató. Bar diskrétebb modorban, a minnek a cenzura az oka, — de mindenik elítéli az alkotmánysegést. És elfogja azt itélni a világ minden szabadságerző, becsületes ujsága egyhangulag. Mily alakban? az nem lényeges.

Ahol lázadás van. (Krivosje)

Egy bocchei levél szerint Krivosjének összes lélekszáma nem több, mint 3748, mely a következőleg oszlik el a helységekben: Krivosjében magában van 1493. — Ubliben 716, Ledenicében 283, Orahovác 419, Kamenoban 837 lélek. Nevetségesnek tűnik fel, hogy ily maroknyi nép, melynek fele nő, negyede

A „DEBRECZEN” TÁRCZÁJA.

Egy elkárhozott ember.

Irta Körösi László

12.

Mikor észrevette Pepi bácsit, meg-rázkódott.

— Szent isten, maga az Pepi bácsi?

— És pir futotta el arcát. A fiatal udvarló kivánsian tekintett az érkezőkre. Pepi bácsi alig birt szőhöz jutni. Elfogódás vette el kifejezéseit.

— Hát hol volt olyan örök hozszan?

— Jól tudja azt maga Olga hugom, hogy hol voltam.

Nem volt rendszer a szép asszony beszédében. A fiatal udvarló észrevette zavarát s meg is ragadta az alkalmat, hogy odahagyhassa Oigával az asztalt. — Beharangoztak a második négyesre s Olgaék visavisja sürgető arcczal sietett eléjük.

— Jöjjön szép asszony — mondá az idegen fiatal ember s karjára fűzte a kipirult menyecskét.

— Pepi bácsi várjon meg, van egy kis mondani valóm.

Többre nem volt érkezése. Elvitték. Pepi bácsi s társa a legközelebbi asztalhoz ültek.

— Ki az a fiatal ember?

— Az Pepi bácsi, a mint nekem mondták valami fővárosi kávé. Ugy látszik a szép asszony keze körül jár.

— Mióta van itt?

— Talán egy hete. Ugy mondják, hogy meg is kérte.

— Hogy meg is kérte...

Szomorun elhallgatott s el fűdte az arcát. A rendezők kiabálása élesen ki vált a közönség zajából. Azonnal hirté- támadt, hogy a megtért ember megint kö-zöttük van. Itt-ott hangosan is emlegették a nevét, máshol durva kacajokban fog-lalták.

Egy kopottas viseletű ember lépett az asztalhoz. Rekedt hangon mondá:

— Gyere Pista. Van egy pár bárányka. El akarnak uszni. Pepi bácsit nem hívom, mert tudom hogy a szentek sorába akar lépni.

Pista fölkel s gyorsan elisietett, Pe pi bácsi magába maradt.

Boldogtalannak kezdte érezni ma-gát. Először támadt föl lelkében a félté-kenység maró fájdalma. Pedig hát... hiszen mindenkinek szabad szeretni... Hiszen az az asszony még nem esküdött hozzá...

— És es.ébe jutottak Olga szava:

— Hallgasson ide Pepi bácsi. Maga megkérte kezemet, azt mondta, hogy szeret. Én ismerem magát s épen azért nem itéltem el. De mondja csak mit csinálnék én, — ha tovább is folytatná szomorú életmódját. Megölne engem Pepi bácsi. Hanem mondok én valamit. Igerje meg nekem nekem, hogy álló egy hónapig nem megyen sehová, Kertüli a koresmát, kitér a cimborák elől. Akkor fölölégessé válik a gyám, akkor magát megint mindenki becsülni fogja, mert újra dolgozni, használni iparkodik. Ért engem? megfogadja? Mikor megesküdött fogadására, akkor Olga ezt mondta:

— Hát tudja, hogy mit fogadott! Ha megtartja fogadását, akkor egy hónap múlva felesége leszek.

Azok a bűbajos szavak! Nem voltak-e azok csak a hitegetés az áltatás csinált virágai? Kinos kételkedés gyötörte a lelkét.

Soha se érezte magát olyan elhagyatottnak, mint ott egyedül az asztalnál. Senkise jó feléje meleg baráti kézzel vagy jóakaró szívvvel. Mindenki visszalép tőle, mindenki gúnyolódik rajta.

Egyszerre csak véget ér a négyes. A táncosok s a cigányok csárdásra fordulnak. Olga lánogoló areczal tér vissza. Egyenesen a Pepi bácsi asztalához vezeteti magát s ott így szól udvarlójának:

— Köszönöm Nagy ur. Most hagy-jon itt egy kicsit a rokonomnál meg pi-henni, nagyon fáradt vagyok.

A gavieller eltávozott.

Olga lihegve törtülte meg szép hom-lókat s forró kezeit a márvány aszta-lra terítette.

— Többet nem tánczolok. Most itt maradok egy kicsit magánál, mert sok beszélni valóm van, azután szobamba me-gyek s itt hagyom a mulatókat. Már nagy-on belefáradtam. Hát hogy van Pepi bácsi?

Milyen hidegnek, milyen száraznak találta Pezi bácsi ez a beszédet. Semmi tartalma se volt.

— Ki az a fiatal ember Olga hu-gom?

— Az egy pesti. Nagy Sándornak hívják. Nőtelen. Van neki egy csinos ká-véháza az országuton.

— Hogyan került az ide?

— Csak amugy véletlenségből.

— Hány napja van az itt?

Olga föl kaczagott.

— Hát csak vallason tovább Pepi bácsi lehet, hogy nyolcz nad óta. Hanem kezdem ám magam is. Hallja Pepi bácsi azt beszélik a városban, hogy maga meg fogja kérni a Bogdola János uram Maris-káját.

Pepi bácsi nem birt a szép asszony szeméibe nézni.

— Hát erre mit vall?

— Nem ismerem Olga hugom a Mariskát. Sohase beszéltem vele.

— Hát beszéljen vele.

— Minek?

— Hogy ugy egy kicsit hozzá fű-ződjék, mert Bogdala János uram oko-san számít.

Elfogta a szenvedély. Elsápadt resz-ketett.

— Hát ezt mondta maga Olga hu-gom nekem egy hónap előtt? Hát így játszott maga az én szívemmel? Ne úgye tovább ezt a pokoli játékot Olga hugom, mert még egy életbe kerülhet.

Olga megijedve tekintett az elszánt emberre.

— Azért jöttem ma ide, hogy szá-monkérjem ígéretét.

— Halkabban Pepi bácsi.

Hát képes volna maga engem így elhagyni, így megcsalni? Hát tudja hogy mi lesz ennek a vége?

A fiatal ember szemé lázas tűzben égett.

— Hallgasson meg Pepi bácsi — suttozta a szép asszony — hallgasson meg egészen s csak azután feleljen nekem.

(Folyt. köv.)

Bankok

12-én meg-
yereményt 100.000 10.000
ból vásárolt sorsjegyekkel
szereztek ki.

Ch. COHN
Wolzei'e 10 és 13.

